

A fost odată
un negustor ambulant
care vindea șepci.

Dar nu era
un negustor ca toți ceilalți,
care-și duc marfa în spate.
El o purta
pe creștet.

Își punea mai întâi
șapca lui cadrilată,
deasupra ei, un rând de șepci gri,
apoi un rând de șepci maro,
apoi un rând de șepci albastre,
și, în vârf de tot,
un rând de șepci roșii.

Bătea străzile
în sus și în jos,
ținându-se foarte drept,
ca să nu-și răstoarne șepcile.

În timp ce mergea, striga:
— Șepci, șepci de vânzare!
Cincizeci de bani șapca!

Într-o dimineață
n-a reușit să vândă nicio șapcă.
A mers în susul străzii
și-a mers în josul străzii, strigând întruna:
— Șepci, șepci de vânzare!
Cincizeci de bani șapca!

Dar în dimineața aceea
nu voia nimeni nicio șapcă.
Nici măcar una roșie.

I s-a făcut foarte foame,
dar n-avea bani pentru prânz.

„Cred că mă duc într-o plimbare la țară“,
își spuse el.
Și ieși din oraș —
încet, încet,
ca să nu răstoarne șepcile.

Merse multă vreme,
până când ajunse la un copac mare.

„Un loc numai bun de odihnă“,
se gândi el.

Și se așeză foarte încet sub copac,
sprijinindu-se ușor
de trunchi, ca să nu deranjeze
șepcile stivuite pe cap.

Apoi pipăi să vadă
dacă stau drept –
întâi șapca lui cadrilată,
apoi șepcile gri,
apoi șepcile maro,
apoi șepcile albastre,
și, în vârf de tot,
șepcile roșii.